

Паме. Надѣвамся че не ще е мучно, за да ся уничтожатъ.

Маі. Че кой е онъ кой-то ще ги уничтожи ?

Паме. Азъ, ако ми позволявате.

Маі. Ето обвиненіе-то, оправися ако можешъ. (Дава писмо-то на Памела.)

Паме. Господине, нека, сосѣ твоя-та власть, имамъ дозволеніе да говоря, безъ да мя пресѣче нѣкой.

Маі. Во име царскаго слуга, запрещавамъ го на всн.

Мил. (Треба да терпиме това досажденіе.)

Ери. (Е, нищо не ще направи.)

Паме. На вси мое-то счастіе е познато. Всякъ знае че первень бѣхъ бѣдна една слугиня, и че станахъ Господарка, и като вси за селянка мя имаха, открыся благородство-то на мое-то состояніе, и Милордъ, кой-то мя любяше, быде мой возлюбленный мужъ. Познато е още, че колко-то, доклѣ мя имаха да самъ, отъ простъ родъ, нѣкой ржаха верху мене и мя презираха, только повече счастіе-то мое раздрази зависть-та имъ като послѣ ся позна;